

V ateliéru P+P žijí a tvoří jinak

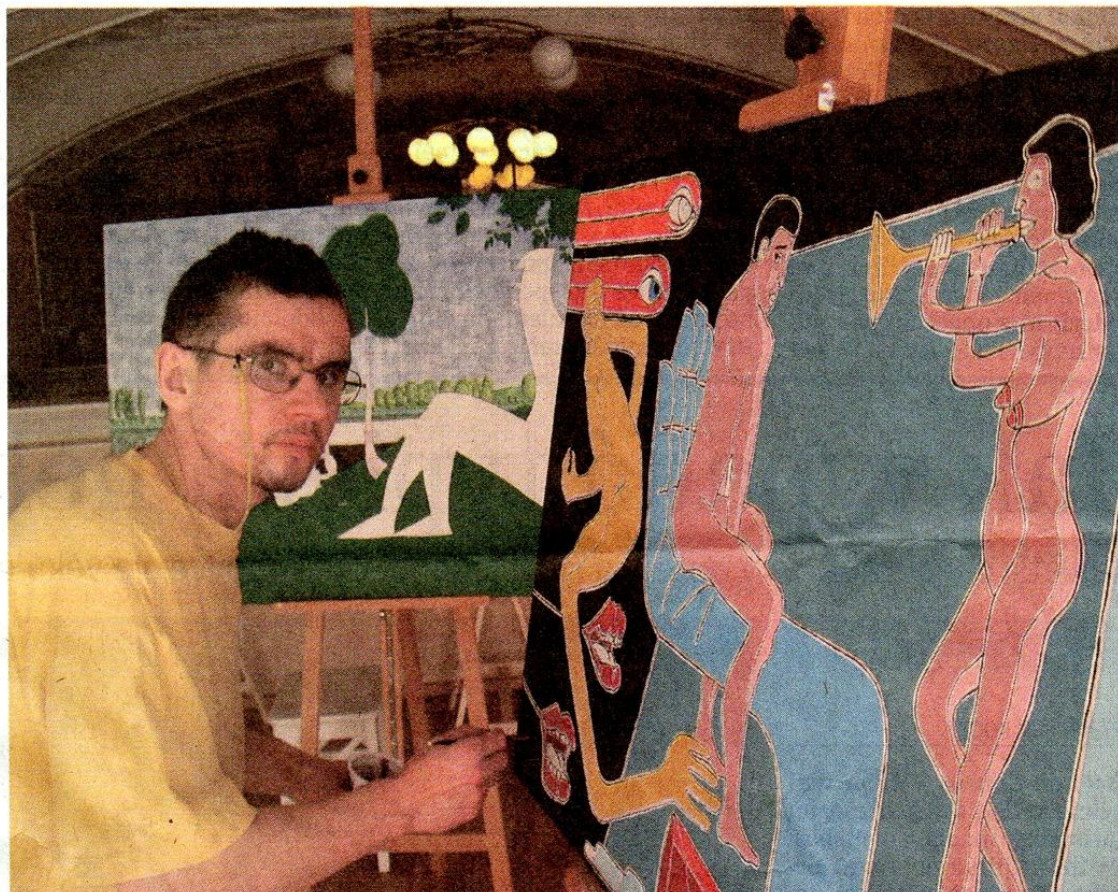
JOSEF SUK

Děčín – Venku panuje dotěrný mráz, ale v přízemních prostorech někdejší děčínské plovárny, kde před více než rokem našel domovské zázemí Ateliér P+P, je příjemně. Nejen kvůli teplu. Pohodu navozuje přátelsky laděný interiér i obrazy na stojanech. Za nimi nepostávají tvůrci s notoricky známými malířskými paletami. Tady se tvoří převážně vsedě, protože tak to nejvíc vyhovuje lidem, kteří prostě žijí a tvoří jinak. Jsou totiž zdravotně postižení.

„Máme teď docela napilno s přípravou setkání se sponzory. Zaslouží si velký dík za to, že nás podporují. Jsme asi široko daleko jednou z mála neziskových organizací, která nevyužívá žádné dotační programy a granty. Tu sponzorskou přízeň jsme samozřejmě nezískali ze dne na den. Museli jsme firmy a další donátory přesvědčit výsledky své práce,“ tvrdí šéf Ateliéru P+P Pavel Leninský. Vysvětlí, že dvě „pěčka“ v názvu znamenají Postižení postiženým.

„Musím si ještě pohrát s některými detaily. Nějakou dobu na tom díle ještě strávím,“ prohodí Jitka Prelátová u skoro dokončeného obrazu, který pojmenovala Marie. Zachycuje dívku, kterou ozařují paprsky světla. Je to symbolika zjevení Ježíše.

„S tou mojí tvorbou je to trochu složitější. Já jsem nikdy nemalovala, tomuhle koníčku jsem propadla před několika lety. Pořád se mám co učit,“ dodává Jitka s úsměvným pohledem na šefa ateliéru, který občas zdravotně postižené umělkyni vytkne chy-

MALÍŘ. Honza Čáslavka dokončuje svůj obraz *Já a moje chmury*. Foto: Deník/Josef Suk

bu a zároveň poradí, jak pokračovat v díle dál.

„Radím ale stále méně. Myslim, že za těch pár let Jitka udělala značné pokroky a to samé platí i o ostatních, kteří sem docházejí,“ dodal Pavel Leninský.

Uprostřed našeho povídání do ateliéru dorazí Marie Rychtecká. Je jí hned všude plno, vtipkuje a rozdává dobrou náladu. Nad jejím zdravotním postižením, kvůli kterému musí třeba štětec při malování držet oběma rukama, má navrch nakažlivý op-

timismus.

„Přece nebudu celé dny dřepět doma na gauči a čučet na televizi a nebo do stěn. To sice také občas dělám, ale jinak jsem moc ráda, že mám možnost docházet sem do ateliéru. Je to ta nejlepší možnost, jak dobíjet baterky. Malování mě vždycky bavilo a tady jsem se mohla zdokonalit. A když se mé obrazy líbí, jsem o to šťastnější,“ říká Marie u rozdělaného obrazu s názvem *U vody*.

V rohu ateliéru se své tvorbě věnuje další z děčínských hendikepovaných umělců.

Svůj obraz, kterému vévodí postavy evokující antiku, pojmenoval *Já a moje chmury*.

„Pavel ponechává na nás, co budeme malovat, s jakou tematikou. Tvrdí, že jsem se hodně zlepšil, ale pořád si od něj nechám poradit. Pak to docela dobře dopadne,“ svěřil se Honza Čáslavka.

Kdo vidí díla děčínských postižených malířů poprvé, zůstává v úžasu. Myslim, že to je nejvýmluvnější kritika i uznání samotným autorům i ateliéru, který jim šanci k seberealizaci nabídl.